

DVADSIATA TRETIA NEDEĽA CEZ ROK B

Keď sledujeme v televízii nejakú konferenciu alebo tlačovku, tak máme možnosť na obrazovke vidieť tlmočníka posunkovej reči pre tých, ktorí by radi počuli, ale pre telesnú vadu im to nie je dopriate. Ale aspoň takto sa dozvedia, o čom tá relácia je. Ak sa niekto s takýmto postihom narodí, je to síce pre neho vážny problém, ale ak niekto stratí sluch z akejkoľvek inej príčiny a predtým všetko počul, zrazu nič nepočuje. Preto je to pre neho veľké nešťastie.

V dnešnom evanjeliu podľa Marka 7, 31-37 počujeme, že Ježiš navštívil miesta na východnom pobreží Genezaretského jazera, kde vtedy nežili Židia, ale pohania. Tiež na začiatku state je zaujímavá poznámka, že prišiel z okolia Tíru a Sidonu, čo je dnešný Libanon, ktorý taktiež obývali pohania. Nie je uzdravenie hluchonemého človeka nápadné? Vieme, že Židia sa pohanským miestam vyhýbali, aby sa neznečistili. Pán Ježiš to nerešpektoval a ako vidíme, nevadilo mu, že stúpал po pohanskej pôde. Chcel tým jasne naznačiť, že sa v budúcnosti budú pre evanjelium otvárať uši aj pohanom? Vidíme, že sa to neskôr stalo skutočnosťou.

Ďalej si všimnime všetky Ježišove prípady uzdravenia. Jemu stačilo slovo a uzdravil každú chorobu, neduh alebo posadnutosť. Len v tomto prípade Ježiš urobil výnimku, akoby obrad. Vzal hluchonemého nabok od zástupu, lebo nechcel, aby z toho bola senzácia. Najprv sa dotkol jeho uší, slinou sa dotkol jeho jazyka, pohliadol k nebu, vzdychol si a povedal: „Effeta.“ To znamená, otvor sa! Takto mu otvoril sluch a vrátil reč. Urobil to preto, lebo v tých časoch hluchonemý patril medzi najúbohejších ľudí. Potom, ako mu otvoril uši a rozviazal sa mu jazyk, tak sa stal normálnym zdravým človekom, ktorý už mohol počúvať druhých ľudí a vedel sa porozprávať s ostatnými ľuďmi. My si ani nevieme predstaviť, akú radosť a hodnotu dostal tento uzdravený človek.

Schopnosť rozprávať sa s inými je pre nás samozrejmá. Avšak, aj keď máme zdravý sluch a reč, môžeme nimi šíriť veľa dobra, ale aj veľa zla. Nie nadarmo sa hovorí, že striebro je hovoriť, ale zlato je mlčať. Zlatom je zároveň aj odvaha použiť v správnej chvíli primerané slová. Hovorí sa, že ústa hovoria to, čo vychádza z plnosti srdca, ale tam sa to dostane cez uši. Preto sa Pán Ježiš najprv dotkol hluchonemému uši a až potom jazyka. Je veľmi dôležité to, keď sa rozprávame s niekým, čo sme povedali a či sme nejakým slovom niekomu neublížili. Lebo sa hovorí, že jazyk je najnebezpečnejší úd na ľudskom tele, preto je uzavretý za dvomi bránami – zubami a perami.

Preto chcem využiť v tomto zamyslení vysvetliť čoho sa môžeme dopustiť voči bližným svojím jazykom. Zdravými ušami počujeme všeličo, ale vieme si to ponechať u seba? Môže sa totiž stať to, že čo sme o niekom počuli, povieme ďalej a tým niekomu ublížime. Poukázal by som hlavne na dva hriechy, ktorých sa dopustíme jazykom a to: ohováraním a osočovaním. V tomto majú mnohí ľudia problém, lebo nerozumejú, čo je ohováranie a čo je osočovanie. Ohováram vtedy, keď chcem niekomu, o ktorom hovorím pred inými a on nie je tam prítomný, ublížiť tak, že poviem o jeho chybách, ktoré naozaj má. Takto v očiach poslucháčov znížim dôstojnosť, česť a dobré meno toho, o ktorom som o jeho skutočných chybách hovoril. Osočovanie je veľmi vážny a ťažký hriech. Chcem niekomu vedome ublížiť tak, že si vymyslím nejakú závažnú chybu, ktorú dotyčný nemá a o tej chybe alebo chybách rozprávam pred inými a takto zničím dobré meno a česť toho, na ktorého som túto alebo tieto chyby vymyslel. Ohováranie môže kňaz pri sviatosti zmierenia rozhrešiť s podmienkou, že dotyčný sa pred tými, čo to povedal, ospravedlní. Ale osočovanie je tak závažný a ťažký hriech, že pošpinená česť a dobré meno sa veľmi ťažko dokáže napraviť. Vo svojej pastoračnej praxi som zvykol uviesť prirovnanie: Vezmite páperový vankúš, vyjdite s nim na vežu kostola, roztrhnite ho a páperie vysypte po vetre. Potom zbehnite dole a skúste všetko

vysypané páperie do jedného pozbierať. Podarí sa to? Určite nie. Takto je to aj s hriechom osočovania. Česť a dobré meno sa už ťažko dá navrátiť.

Milí priatelia, preto je dobré si vždy po stretnutí s niekým položiť otázku, či som povedal, čo som mal a či som nehovoril, čo som nemal. Na to je dobré večerné spytovanie svedomia.

Pripravil vdp. Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.